

то рече Симонъ, душа-та на мъртвѣго, коя-то трепери по вече отъ васъ. -- О! Той е нашій близосѣдникъ Матѳей — Той ли е? и що ви казувахъ азъ? вѣрувате ли вече тѣя воображенія? и ты безумный! (рече младому нѣхному сыну) ако бы сторилъ преди пятнадесѣтъ дни това що сторихме мы тая ноцъ вѣстно не бы загубили онова жито, кое-то ви открадна тойзи лукавый человекъ. Ето каковъ плодъ преносе сувѣріе и боязливостъ. Сувѣріе-то направя человекъ слѣпъ, а боязливостъ-та го уничижава. Не требува да ны е страхъ отъ мъртвите но отъ живы-те. Боязливостъ-та е безчестенъ и презрителенъ порокъ. Когда-то Ви е страхъ отъ нѣкое нещѣ идете да го вижде отъ близо, и ще ся смѣете и Вые сами за боязливостъ-та си. И ты киръ Матѳее! ако не обичашъ да тя придадеме въ руцѣ-те на правосудіе-то, ты ся потруди утрѣ, да донесешъ тука, всичко-то жито що си открадналъ. Матѳей попроси прощеніе, и ся обѣща да донесе на задъ жито-то. Таково зло воспитаніе даватъ на дѣца-та си неучени-те родители; вкореняватъ въ души-те имъ суетенъ страхъ изъ дѣтство.